

OOK DIT IS ...

Luca van Wersch (Heerlen, 1967). Fotografe en schrijfster. In 2009 wordt een tumor in haar hoofd verwijderd. De ernstige gevolgen zijn nog steeds niet uitgewoerd. Luca leeft met haar dochters Jazzy (17), Matize (15), Saulle (11), Rêve (9) en Timbe (9) in Venlo.

tekst **Peter Janssen**; foto **Stefan Koopmans**

Luca van Wersch: „Als je mooie dingen deelt, hou je goede herinneringen aan elkaar, denk ik”

‘Het leven is hier en nu’

Kun je nog houden van een lichaam dat je zo in de steek heeft gelaten?

„Mijn lichaam is niet alleen mijn ziekte. Het gaat erom waar je naar kijkt. Dit is ook het lichaam waarmee ik van de kruin tot in de tenen voel hoeveel ik van mijn kinderen hou. De dingen zijn zoals ze zijn. Ik leef het leven zoals het is. Ik haal eruit wat erin zit. Dat is de essentie van mijn bestaan. Ik word gelukkig als ik naar die doos met kleurpotloden kijk. Als ik een stukje kleding aanheb dat lekker zit. Bij het zien van oude dingen die doorleefd zijn. - Lachend: 'Zoals ik zelf' - Daar zie ik de schoonheid van. Koffiekoppen met een barst. Het jurkje dat ik draag, heb ik al twintig jaar. Dat is toch mooi, iets wat mijn geschiedenis deelt. Ik leef sterk zintuiglijk. Geuren, kleuren, muziek. Iedereen weet: muziek van een bepaald moment kan je terugvoeren naar de stemming van toen.”

Geuren: ik ruik soep.

„Dat is Mama Luca's enige echte Italiaanse groentesoep. Met pesto, mozzarella en tortellini. Nee, geen verse tomaten, die zijn nu nog niet lekker. De kinderen vinden 'm heerlijk. Kijken of er een kommetje voor je overblijft?”

Ben jij een leuke moeder?

„Het was een zomeravond. De kinderen lagen allemaal al in bed. Ik zag buiten schitterend avondlicht. Je kunt dan denken: ze moeten morgen weer naar school. Maar ik wilde dit met ze delen. Ik zette drankjes op het dakterras en een bak met chips. Wij eten bijna nooit chips. Ik pakte mijn dwarsfluit en maakte al fluitend een rondje door het huis. Ze kropen uit bed en liepen slaapdronken achter me aan naar buiten. We hebben er misschien tien minuten gezeten. 'Kijk eens hoe mooi.' En toen weer naar bed. Ze herinneren zich dat nog steeds. Ben ik dan een leuke moeder? Als je mooie dingen deelt, hou je goede herinneringen aan elkaar, denk ik. We hebben een sterke basis, waardoor we periodes van tegenslag goed aankunnen.”

Dat licht: heb je een band met de natuur?

„Ik herinner me, ik moet een jaar of tien zijn ge-

weest, dat ik een ei in handen had en tegen mijn moeder zei: 'Dat kan ook een kip worden.' Ik voel in alles de bezieling van de dingen. Ik pluk ook nooit zomaar een bloem. Het is toch heel zielig, een bloem die ik tussen haar familie uit pluk en dan hier in een vaasje zet, waar ze misschien niet eens de avond haalt. Met mijn dochters heb ik overal in de natuur heilige plekken. Ik aanbid geen god, of boeddha, of krishna. Maar ik geloof in de kracht van rituelen. Zitten we hier aan tafel en hebben het er bijvoorbeeld over waar we nog van dromen. We maken er een tekening van, of we schrijven het op. Dan gaan we naar buiten en zoeken een plek om het te begraven of verstrooien. Of we laten een ballon op.”

Ik zie dat je veel leest.

„Altijd al gedaan. Ik lees heel erg snel. Twaalf boeken in de week. Ik heb gelezen over veel verschillende onderwerpen. Om informatie te vergaren. Nu lees ik vooral fictie. Ter verstrooiing. Omdat ik fysiek een boel dingen niet meer kan. Lezen is nu opgaan in een andere wereld. Zoals een goochelaar een verdwijntruc heeft.”

Korte samenvatting van het voorafgaande: je bent gelukkig.

„Ik kijk altijd naar het kleine. Het leven speelt zich hier en nu af. Hier zijn nu de dingen die mijn leven betekenis geven. Tegelijkertijd kijk ik naar het grote. Naar de hele kosmos. Ik ben niet de enige. Ik vind dat ik heel veel geluk heb. Als ik zie wat er in de wereld gebeurt. En dan zeg ik echt niet tegen mijn kinderen: 'Eet die rijstwafel op, want in Afrika hebben ze honger.' Zo werkt het niet. Kinderen denken dan toch: rot op met je wafel. Nee, dan kijk ik om me heen. Moet je eens zien wat er allemaal te leven valt. Ik moet er bijna van huilen. Van de andere kant: om met mijn misère om te gaan, bedenk ik weleens dingen die ik zou kunnen doen om mensen een hak te zetten met wie ik ooit een vervelende ervaring had. Alleen al het bedenken tovert een lach op mijn gezicht. Ik voer die gedachten nooit uit. Ik leef, en zie dat tussen alles door altijd nog iets moois schittert.”